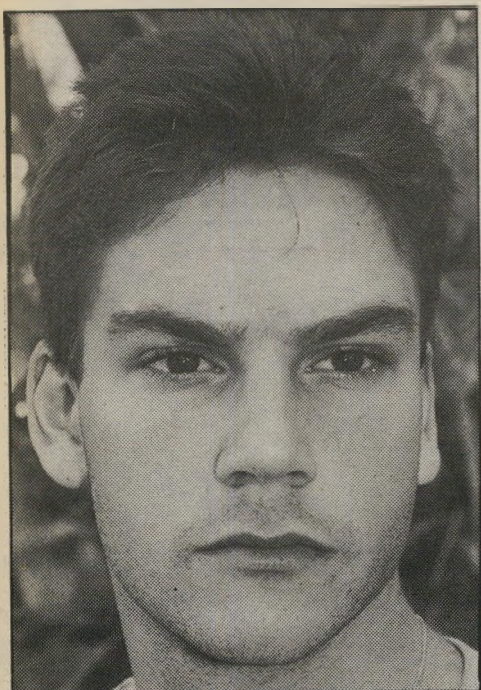

אלי דסל, תעולם הזה

אסף כהן:

„השידור בטלוויזיה חשוב לשחקנים וגם לקבוצות!“

נמשך המשאומתן בין רשות השידור לאיגוד הכדורסל על זכויות השידור במישחקי-הליגה ברדיו ובטלוויזיה בעונה הקרובה. ברשות השידור הופתעו לטובה מהמחווה החד-פעמית של ראשי האיגוד, שאיפשרו לצלם ולשדר מהמיגרשים במחזור פתיחת הליגה.

איגוד הכדורסל שואף להסכם לטווח זמן קצר, בעוד שהטלוויזיה רוצה להבטיח לעצמה הסכם לטווח ארוך. לאסף כהן, שחקן קבוצת הכדורסל הפועל-ירושלים, יש מה לומר על-כך:

קשה לי להיות אובייקטיבי, כי אני שייך לאיגוד הכדורסל, שמתפקידו גם להגן על האינטרסים של קבוצות הכדורסל. אך מצד שני חשוב שרשות השידור תרווח ותשדר על קבוצתי ומישחקיה.

כדורסל

● **האם מגיעים כספים מרשות השידור לאיגוד הכדורסל?**

כן: הטלוויזיה מרוויחה ומקדמת את האינטרסים הכלכליים שלה. היא משלמת עבור סידרות שהיא קונה בחו"ל. אין כל סיבה שלא תשלם לאיגוד הכדורסל עבור שידור המישחקים.

● **יש האומרים שאיגוד הכדורסל מגזים בדרישותיו, מפני שרשות השידור מקדמת את יחסי הציבור והפירסום של השחקנים והקבוצות.**

אני לא מתמצא בסעיפים ובפרטים של המשאומתן, אך ברורה לי עובדה חשובה אחת: אם אדם לא שילם את אגרת השידור, תישלל ממנו הזכות להחזיק במקלט-טלוויזיה. מדוע איגוד הכדורסל צריך לשבת בחיבוקי-ידיים, כשהטלוויזיה לא משלמת לו את התמורה שמגיעה לו?

● **אם לא יגיעו להסכם, לא יהיו שידורים.**
זה די יכאב לי, מפני שזה עוזר לשחקנים ולקבוצות. והפירסום בכלי-התקשורת הוא חלק בלתי-ניפרד מהספורט. (עורך רכשמן)

יורם אילת:

„במקום לקנות כושים צריכים לעודד המונים!“

כ-90 בני-נוער מאגודת הספורט „עמיצור“ בקריית-אוננו יצאו ביום א' למסע-אופניים מקריית-אוננו לראש-הניקרה, משם לכינרת, וחזרה לקריית-אוננו. מסע-האופניים מתקיים לזיכרה של איילת ארבר-אילת, ספורטאית מצטיינת ב„עמיצור“ בקריית-אוננו, ש-נספתה בשנה שעברה בנסיבות טראגיות. לפני היציאה לדרך דיברתי עם יורם אילת, בעלה של איילת ז"ל ומדריך ב„עמיצור“ בקריית-אוננו.

● **אמרנו לי שמסע-האופניים הזה איננו תחרותי, מפני שאתה מתנגד לתחרויות.**

זה לא מדויק, אבל נכון הוא שמאוד לא מוצאת חן בעיני הצורה שבה מתנהל הספורט בארץ, כשמרבית המשאבים הולכים כדי לפתח ספורט תחרותי, וכמעט לא נשאר כלום כדי לדאוג לאיכות-החיים, כלומר לספורט עממי הכולל את רוב האוכלוסיה.

● **אבל הספורט הוא ביסודו תחרותי.**

לא בהכרח. אם את מדברת על ספורט שבו יכולים להשתתף תף מעט מאוד אנשים, בעלי כושר גופני מצויין, כישורן גדול — זה נכון. אבל מה עם כל מאות האלפים, שרוצים לעשות ספורט כחלק מאיכות-החיים? האם לשמנים, לחלשים, למבוגרים לא מגיע לעסוק בספורט?

● **אתה מדבר על ספורט להמונים?**

ספורט

נכון מאוד. אצלנו אפשר לעסוק בספורט גם שלא על-מנת לגנצת.

● **והאתגר?**

האתגר הוא לא רק להגיע ראשון. האתגר הוא גם להשתתף, להתגבר על פחד, לשפר את הכושר. לדעתי גם לא נכון שקיים בכל אחד האתגר לגנצת. אצל מרבית האוכלוסיה זה לא קיים. רוצים להיות חלק מהעניין, מבלי להתחרות, ואז, כמקום לחלק את המשאבים לכמה אלפי אנשים שרוצים לעסוק בספורט עממי, קונים עוד שני כושים לאיזה קבוצת-כדורסל. נגד זה אני מתקומם.

● **איזו מין אגודת-ספורט היא „עמיצור“?**
איפה ערד יש כאלה?

היו לעמיצור כמה סניפים, אבל במשך השנים כולם נפלו. רק בקריית-אוננו, כשראו שבניהונו עבר מתנועת-הנוער אלינו, החליטו מהמועצה לעזור בהפעלה, והיום האגודה בקריית-אוננו מונה 400 חברים פעילים. היא נחשבת כתנועת-נוער הפועלת באזור. (דניאלה שמ"י)

נבי דגן

עידית שחורי:

„הזמינו אותי לבימה וספרו על פניי!“

איך אמרה המשוררת נעמי שמר? „אף לא רע דל או סקנדל או פסטיבל“. וזה כמעט נכון, כי במיקרה של פסטיבל הסרטים הישראליים זה בא ביחד. גם הפסטיבל וגם הסקנדל.

ביום השישי, בעיצומה של מסיבת-עיתונאים לרגל הפסטיבל חולקו הקטלוגים, ואז התברר לבימאית עידית שחורי שבקטלוג פשוט קטלו את הסרט שלה לגמרי. עידית הנדהמת ביטלה מייד את השתתפותה, והלכה הביתה לבכות. אחרי כמה שעות של בכי דיברתי איתה.

● **מה בליבך נורא בביקורת קטלנית?**

זה לא ביקורת. ביקורת אני מוכנה לקבל. אבל כאן זה דבר שונה לגמרי. אני יושבת לי בבית, טילפנו לי מהפסטיבל ואמרו לי שהסרט שלי, „מעגלים שישי-שבת“, נבחר להיות מוצג. נורא שמחתי, ועד ליום השישי האחרון הייתי שמחה כל הזמן. ואז אני פותחת את הקטלוג ואני רואה שמאיר שניצר פשוט מוחץ את הסרט שלי, מכסה אותו לגמרי. וכאן מדובר בסרט שנבחר עליי ועדה, שאני מבינה שגם הוא היה חבר בה, להיות מוצג בפסטיבל-הסרטים.

● **אמרת לי משהו? שאלת את שניצר למה?**

הוא לא היה שם. אילו היה שם, הייתי מעיפה עליו משהו. אבל אחר-כך החלטתי שאם אפגוש בו, לא אומר לו מילה. לא מגיע לו.

קולנוע

● **אני מבינה שזה בעם אישי מאוד נגדו.**

רבים מאוד לא יודעים שבזמן שהסרט שלי נוצר היה שניצר יחצן של סרטים, והוא קיבל על עצמו לעשות יחסי-ציבור לסרט הזה. אחרי שנים הסתבר לי שהוא היה מטפלן לעיתוני אים ואומר להם: „אני מזמין אותך לסרט איום וגורא. אני מאוד מתנצל שאני צריך להזמין אותך לסרט כזה.“

● **אז הביקורת הרעה שלו אפילו לא באה לך כהפתעה?**

העניין הוא שקטלוג של פסטיבל זה לא ביקורת. לא יתכן שקטלוג של פסטיבל יהווה בימה לדעתו האישית של איש אחד, גם אם הוא היה האיש היחיד שהסכים להכין קטלוג תוך שבועיים. לא נהוג בשום מקום שמזמינים אדם לבימת-הכבוד, ושם סוטרם על פניו לפני כולם. 10 שנים לא עשיתי סרטים בגלל הדברים האלה, בגלל הרוע, בגלל חוסר-הפירגון, בגלל האנטי. רק לפני שבוע יושבתי והחלטתי לחזור לזה, לכתוב תסריט, ונהנה אני שוב חוטפת מכה כפרצוף. אני לא מדברת מצד המיסכנות, אלא מצד ההרגשה שמהו יסורי כאן לא בסדר. (דניאלה שמ"י)